

december 2012



Oblasťník VSO (14)

Požehnané
Pokojné
Príjemné
Pohodové
VIANOCE

želá

Oblasťník

Slovo na úvod

Za pár dní máme za sebou ďalší kalendárny rok. Prežili sme „koniec sveta“ ale aj množstvo zaujímavých skautských akcií a podujatí. Máme za sebou (dúfam), že úspešne tretí rok fungovania Oblastníka v elektronickej podobe. Celkovo je to štrnásť (opäť dúfam) podarených čísel. Naskytá sa tu priestor na nejaké bilancovanie či hodnotenie, ale to sa mi nechce. Kto chce môže hodnotiť a písať na oblastnik@scouting.sk

Teším sa, že sa podarilo zhromaždiť dostatok príspevkov, aby som vám mohol poslať aj toto „vianočné“ číslo. Ďakujem týmto všetkým prispievateľským stáliciám, ktorí to potiahli. Je čoraz ťažšie dať niečo dokopy a preto je to aj výzva do ďalšieho roka ak chceme/te, aby Oblastník fungoval, je potrebné posilať príspevky...

Vinšovať neviem, tak vám chcem aspoň zapriať požehnané, veselé, pokojné a radostné narodenie Božieho Syna vo vašich srdciach, rodinách, zboroch aby vám Jeho svetlo svietilo v osobnom i skautskom živote.

Pokoj a dobro!

Yan

Na www.vso.skauting.sk, stránke oblastnej záložke Stiahnite si a v priečinku Oblastný časopis máte k dispozícii všetky 14 oblastníkov za roky 2010, 2011, 2012.

Príjemné čítanie

OBSAH

Indulona – 2

Literature – 3

Cestovanie – 4

Pod petrolejkou – 5

Hyde Park – 6

KDSS – 7, 8

Kanné – 10

NCN – 11

Music - 12



Indulona VI. Intelektuálne, Duchovné a Logické Napredovanie

Za Renčišovom leží nenápadné lyžiarske stredisko Búče. V čase Indulony – týždeň po Dušičkách – bola jeseň v plnom prúde, takže vleky a svahy neboli v centre našej pozornosti. Ale tie farebné stromy a čistý lesný vzduch by si musel všimnúť aj najväčší ignorant. Krásne prostredie, jednoduchá chata a kopa milých ľudí, skalných indulončanov i nováčikov, toto všetko sa zmixovalo na Indulone VI. do príjemnej akcie.

Skauti, ktorí v piatok večer myslia

V piatok v rámci zoznamovania sme mali možnosť spoznať vynikajúceho filozofa a metafyzika, ktorý pôsobí na Kolégiu Antona Neuwirtha – Matúša Sitára, PhD. Na podobné akcie je už „vycvičený“, takže hneď v úvodnom diskusnom bloku prinútil všetkých rozmýšľať. A nie nad hocičím, ale nad zaujímavými otázkami ohľadom ľudskej spoločnosti. Tie boli volené tak rafinovane, že diskusia vznikla takmer okamžite. No skúste odpovedať na otázku, či je dobro spoločnosti dôležitejšie ako dobro jednotlivca. Alebo či sa má o vzdelávanie detí starať štát alebo rodič.

Operačný systém spoločnosti

V sobotu sme sa rozdelili na dve skupiny, ktoré sa potom vymenili, lebo účastníkov bolo veľmi veľa. Jedna skupina rozoberala s Matúšom Platónov ideálny štát zachytený v jeho Ústave. Že vraj spoločné deti vychovávané v komunite tak, aby matka nevedela, ktoré sú jej vlastné. A štát bez súkromného vlastníctva. Keď si dobrý, môže byť z teba vládca. Keď si trochu obmedzenejší, budeš robotníkom. Majetok ti netreba, štát ti dá to minimum, čo potrebuješ na prežitie. A tak ďalej, až kým sme nedošli k tomu, že štát je policajt, strážca zákona a kultúry a operačný systém spoločnosti.

Učíme sa pokore

Druhá skupina sa stretla na príjemnom posedení s gréckokatolíckym kňazom a učiteľom na Teologickej fakulte PU



– Doc. ThDr. Michalom Hospodárom, PhD. Otec Michal rozprával o tom, prečo je pokora dôležitá, hoci v dnešnom svete potláčaná, kde si máme hľadať vzory pokorných ľudí, ako sa môžeme pokore učiť. Dotkol sa aj svojej obľúbenej témy – osobností sv. Cyrila a Metoda a v priestore na otázky sme došli až k futbalistom a k Dobrému anjelovi. Búrlivá diskusia sa v tomto prípade nekonala, ale otec Michal je charizmatiký človek, ktorého úplne stačí počúvať, lebo vie, o čom hovorí.



Kto sa bojí, tomu pomôžeme

Poobede nás pán Stahovec – majiteľ chaty – pozval na malú túru. Na svahoch pohoria Bachureň fúkal prudký vietor, ale slnko svietilo odušu a ožarovalo listy všetkých farieb, takže pre tú krásu sme aj studený vietor strpeli. Pán Stahovec nám urobil podrobnú exkurziu o okolitých kopcoch, ukázal nám nedávno postavenú drevenú

útulňu, ktorá útulnosťou a jednoduchým pohodlím zodpovedá svojmu menu. A zlatým klincom programu bola unikátna priepasť Parkaň, o ktorej sa málo hovorí, ale o to pozoruhodnejšia je. Sem-tam sa niekomu šmykla noha alebo bolo treba zísť dolu strmým svahom. Ale pán Stahovec veľmi empaticky poznamenal: „Je tu trochu náročnejší terén, ale každý to zvládne. A kto sa bojí...“ Môže sa vrátiť, pomyslela som si. Ale on dokončil: „... tomu pomôžeme.“ A už sa ponáhlal dolu kopcom po šmyklavom blate a kameňoch. Jaskyňa Pivnica je celoročne ľadová, ale väčšina normálnych ľudí má priveľké rozmery na jej úzke chodbičky. Takže sme len nakukli a popri umelom jazierku sme sa vrátili do chaty. Pán Stahovec si počas nej neodpustil množstvo pochvalných poznámok o skautoch – košíkových roveroch, ktorí mu kedysi pomáhali pri budovaní strediska a kopaní studničiek.

Keď ubytuješ Žida...

Po návrate sme si sami odspievali modlitby gréckokatolíckej liturgie. Mnohí tieto obrady nepoznajú, ale prekvapujúco hŕfne sa pripájali, takže nakoniec to vyznelo nad očakávanie dobre. Otec Michal nám kázňou vynahradil jeden blok, na ktorý pre dĺžku túry nezostal čas. Potom dostal slovo ešte Matúš, a to už môžeme hovoriť o skutočne ohnivej diskusii. Sociologická téma sa zvrtila na otázku, či je česť dôležitejšia ako ľudský život.

Zaviedlo nás to – kam inam ako do druhej svetovej vojny k ľuďom, ktorí ukrývali Židov vo vlastných bytoch. Keď ubytuješ Žida, musíš rátať s tým, že ťa odstreli. Ľudský život je viac ako česť. Je jedno, čo odpovieš, aj tak ťa esesáci zabijú. A tak sme sa dostali až k etickým a morálnym otázkam, k názorom Tomáša Akvinského a k metódam jezuitov, ktorí vraj na všetko odpovedajú otázkou. A keď sa ich opýtate, prečo to robia, odpovedia: „A prečo nie?“

Večer sme si zahrli intelektuálne hry na rozvoj argumentačných schopností, a tak sme sa dozvedeli, že Honza Nedvěd musí žiť, aby jeho brat mal s kým spievať, že lady Gaga je proste talent a má na Facebooku milión fanúšikov a aj ďalšie osobnosti typu Slota, Edison, Napoleon či Glum majú množstvo vynikajúcich vlastností, o ktoré ľudstvo nesmie byť ochudobnené.

Ideálni občania ideálnych štátov

Všetko to ukončila nedeľná diskusia, pri ktorej sme podrobne rozobrali Morovu

Utópiu, Campanellov Slnčný štát a Baconovu Novú Atlantídu. Minimálne desať detí od každej ženy, šesťhodinový pracovný čas, kamenné domy a štátne vlastníctvo a kopa ďalších teórií, ktoré v praxi zlyhávajú na ľudskej nedokonalosti. Ale určite znejú zaujímavo a stoja za úvahy o ľuďoch, spoločnosti a morálke.

Ďakujeme obom našim hosťom za prínosné slová, účastníkom za veselé diskusie, pánovi

Stahovcovi za možnosť ubytovania a bezchybnú exkurziu do okolia. A tešíme sa na jarnú Indulonu VII.

Jana Vinterová – Juháska

foto: archív: 68. Zboru Biele vrany Košice

Neotrasený

trailer ku knihe: <http://www.youtube.com/watch?v=fSL62ml9Ss>

Možno si pamätáte 12. január 2010, keď sa objavili správy, že ostrovný štát Haiti postihlo zemetrasenie s magnitúdou 7. Celý svet uprel svoj pohľad na túto chudobnú krajinu, ktorú postihla táto prírodná katastrofa. Odhaduje sa, že zahynulo asi 230 000 ľudí a následok zemetrasenia zanechal stopu na vyše 3 miliónov obyvateľstva. Z tejto udalosti vzniklo veľa rozličných príbehov zväčša tragických, no našli sa aj také, ktorým by sme mohli dať prívlastok neuveriteľné, neobyčajné či zázračné. Práve taký príbeh nám rozpráva aj Dan Woolley vo svojej knihe Neotrasený.

Kniha začína na môj vkus dosť vlažne a pri čítaní prvých kapitol to vyzeralo ako reklama na Compassion - kresťanskú organizáciu, v ktorej Dan pracuje a ktorá sa zaoberá starostlivosťou o chudobné deti a ich matky. Načrtol sa mi aj dojem akejsi šablóny kresťanských kníh, v ktorých sa dá nájsť rovnica: povrchný kresťan + prežitie nejakej tragédie/Boží dotyk = kresťan, ako má byť. No len, čo sa v priebehu niekoľkých sekúnd zrúti šesť poschodový hotel a Dan-a uväzní vo svojich troskách, začína veľmi zaujímavé a úprimné svedectvo.

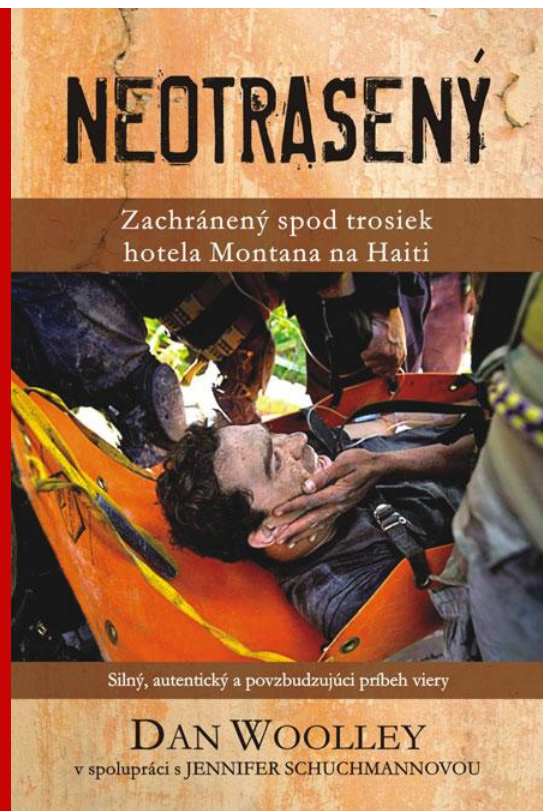
To sa odohráva v dvoch paralelných rozprávaniach. Danov 65 hodinový boj o prežitie a všetky zážitky, ktoré vedú od jeho uväznenia v temnote až k vytúženému oslobodeniu záchranným tímom.

A manželský príbeh Dan-a a Christy, ktorí spolu prežívajú oveľa náročnejší boj s manželkou depresiou. Prienik v oboch prípadoch nájdeme v Bohu, ktorý svojim konaním, mlčaním, milosťou, zázrakom stojí v ich životoch.

Všetko Danovo konanie počas uväznenia pod troskami hotela, v sutinách a tme mi bolo sympatickým. Jeho evanjelizácia haitského poslíčka, ktorý je uväznený s ním, využitie technik Beara Gryllsa na prežitie, jeho posledná vôľa a slová na rozlúčku rodine písané do diára či úprimný žiaľ nad kolegovou smrťou obsahujú veľmi silné, úprimné a hlboké myšlienky.

Veľmi pozitívne a nečakane ma však zasiahol Danov postoj a príklad manželskej lásky a vernosti. Jeho vytrvalý boj, láska, oddanosť, dôvera Božiemu slovu, pády i víťazstvá sú pre mňa v pohľade na manželský vzťah vzorom, veď tendencia tohto sveta dnes hovorí, že čo nefunguje je potrebné zahodiť, opustiť, zbaviť sa toho...

Kvalitná je zvlášť posledná štvrtina knihy, keď dej postupne graduje bez



zbytočných opisov či emócií. Vydarené sú aj kapitoly z Christyninho pohľadu, keď opisuje priebeh udalostí po zemetrasení zo svojho uhla. Čerešničkou sú fotky a ilustrácie podstatných momentov z prežitých udalostí, ktoré dotvárajú naozaj pôsobivý obraz Danovho príbehu. Boh teda zbúral nielen múry hotela, ktoré ho na dva a pol dňa pochovali za živa, ale hlavne zbúral steny v jeho živote, ktoré mu bránili prežívať vieru osobne a živo. Lebo „Ja poznám zámer, ktorý mám s vami - hovorí Pán. Sú to myšlienky pokoja a nie súženia: dám vám budúcnosť a nádej.“ (Jer 29,11).

Dávid Rikk – Yan
foto: kumran.sk

Túlava vibrama v Moskve

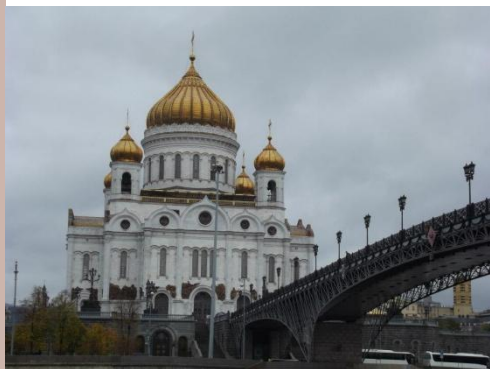
„Ja by som do Ruska nikdy nešla....“

„Si šalená? Do Ruska?! Šak Ťa tam predajú!...“ (haha, veľmi rýchlo by ma vrátili)

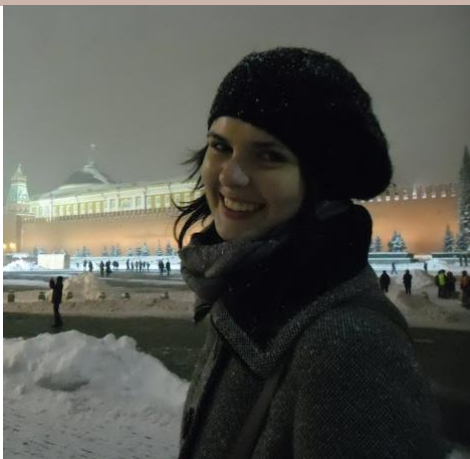
„Len sa vráť...zdravá...“

Asi takéto vety ma vyprevádzali na moje dvojmesačné dobrodružstvo do Moskvy. Hneď na začiatku upozorňujem, že som bola v Moskve a nie v Rusku □ (Moskva totiž nie je Rusko). Cestu opisovať nebudem...nič zaujímavé, znova lietadlom z Viedne, ale tentokrát som sa aspoň nestratila.

Hlavný, oficiálny, dôvod moje moskovskej cesty bola jazyková stáž na Inštitúte Puškina. Škola bola fajn, teda až na predmet, kde som musela spievať.... ale aj to sme prežili. Zo školských zážitkov stojí za spomenutie, samozrejme, osadenstvo nášho internátneho poschodia – študenti z Mali, Indie, Sýrie a iných arabských štátov. Boli veľmi milí, komunikatívni len po rusky sme im ťažšie rozumeli. Ale snaha sa cení vždy. Na intráku som sa prvýkrát zoznámila aj so spolubývajúcimi nie ľudskej rasy – mali sme asi 4 švábov, takých maličkých, ale našťastie (a po chlórových donucovacích prostriedkoch) rýchlo pochopili, že kamaráti nebudeme a presťahovali sa inde.



Hneď druhý deň sme takmer všetci hromadne išli ako správni turisti na Červené námestie. Práve tam mi došlo, že som už naozaj v Moskve. Okrem hĺby turistov mi to dosvedčilo aj metro a milióny ľudí naokolo. Uvedomila som si, že na moskovské pomery je môj Prešov tak štvrtina moskovského sídliska.



A ak cesta metrom trvá menej ako pol hodiny, tak to je v podstate hneď za rohom.

Dievčatám som na rovinu povedala, že si odmietam zaobstarať mapu. Veď bez nej objavíme všelijaké zaujímavé veci... zrazu sme boli pri Moskve-rieke, potom hneď v parku, tak sme boli očarené pokojom v monastieri (pardón za rusizmus, ale slovenský ekvivalent „kláštor“ mi tu vážne nesedí). Samozrejme, že som videla to zdesenie v očiach dievčat, ale po prvých dňoch pominulo a ja som bola vždy za hrdinku, keď som nás doviedla tam, kam sme chceli. A ak sme sa aj stratili, tak tajne som nás navigovala podľa kupol cerkví (kostolov) – sú výbornými orientačnými bodmi.

Všetci sa ma pýtajú, čo som videla. Videla som všetko. Skoro. Vymenovať to tu, asi je bezvýznamné, ale také typické veci ako Červené námestie, Chrám Vasilija Blaženého, Chrám Krista Spasiteľa, Treťjakovskú galériu, Múzeum výtvarného umenia A. S. Puškina, Múzeum Veľkej vlasteneckej vojny, Arbat, usadlosti v Kolomenskom a Caricyne som videla.

Celé dva mesiace ma sprevádzal aj sv. Juraj. Moji spolupútnici (Mariana, Janka (spolužiačky) a Sašo (Jankin kamarát)) si asi do smrti zapamätajú, kto je sv. Juraj. K tomu sprevádzaniu – Juraj (ako ten, ktorý prináša víťazstvo) je totiž patrónom Moskvy. Majú ho na erbe, majú jeho sochy, majú ho na budovách, majú ho na autobusoch, majú ho všade... no takýto detail mi pripomínal Slovensko.

V chvíľach najväčšej clivoty – asi jednej za celé dva mesiace – mi vyčaril úsmev.

Jedna z vecí, na ktoré som sa najviac tešila boli divadlá. Najprv som šla na operu D. Šostakoviča, potom som bola v alternatívnom divadle Slivková palma. Nebolo to zlé, ale čakala som viac. Nasledovalo Divadlo na Taganke. To prinieslo presne to, čo som čakala! Predstaveniavtipné, aktualizujúce, zachovali si prvky originálneho diela...takmer dokonalé. Takmer tam je preto, lebo ma čakalo ešte jedno alternatívne divadlo a ďalšie predstavenie na Taganke. Alternatívna scéna Moskvy ma ani teraz neoslovila, ale Taganka nesklamala. Už len kvôli tomu by som sa vrátila späť!

Nie som človek, ktorý by dobrovoľne behal po obchodoch. No existuje jedna výnimka – kníhkupectvá. Je ich tam toľko, a tak lacné knihy! Neraz som sa chystala na prievan na mojom účte, no vždy ma zastavil batožinový limit. I tak som si ich priviezla veľa! □ A ešte nákupy suvenírov ma neobišli – to sme šli na trh. Rozprávali sme sa aj medzi sebou iba po rusky, lebo takto sme skôr zjednali cenu tovarov aj na polovicu. Cudzincom veľmi neochotne spúšťali ceny, lebo vedeli, že majú eurá a doláre.... nuž, ale kto má ruble, ten má „skidku“ (zľavu).



Ako sa blížil koniec mojej stáže, stále viac sa mi nechcelo domov. Teda, na jednu vec som sa tešila – už sa nebudem musieť „dríľať“ v metre. Nikto ma nevytiahne z vlaku, nikto nenasadí Marianu na eskalátory, nikto sa na nás nebude čudne pozeráť, nikto sa nebude bezhlavo tlačiť a predierať preplnenými vagónmi (odteraz nebudem považovať rannú 32ku za preplnenú)...

Nastal posledný deň a ja som si vsugerovala, že nás Moskva nechce pustiť domov. Už týždeň snežilo, ale aj ruských cestárov prekvapila zima (nie je to nejaké povedomé?) a tak na cestách kralovali zápchy.

Ale nie také, ako u nás, čo majú do 20min. Tam trvajú tak 4 hodiny a viac. Aj lietadlo meškalo. 2 hodiny. My sme nestihli bus do Prešova a odsúdené na cestu vlakom sme sa predsa len dostali domov.

Na záver... ani neviem, čo povedať. Bolo skvele, bolo krátko, chcela by som sa vrátiť!

Zuzana Ďurišová – Zuzu
foto: archív autorky

AKCIA

Pod petrolejkou

Víkend určený na oddych, žiadne pripravovanie programu a zadarmóóó. Pod petrolejkou na chate Kanne sa zišli starí i noví známi, bolo príjemne teplo, kopec fajneho jedla a svetla. Lebo aby sme viedli svoje družiny, oddiely, zbory, potrebujeme svetlo, najlepšie v sebe.

Tak sa na Kannom zišla skautská rodina z Kysaku, Stropkova, Sabinova, Medzilaboriec a Prešova. Nezúčastnila som sa síce celého víkendu, ale i polka bola príjemným vytrhnutím z reality. Rozhovory do noci za neokrúhlym stolom o zboroch, ako to u koho beží a s akými problémami sa kto potýka. Človeku to otvorí oči. Nikde to nie je ideálne, ale všetci sa snažíme ako vieme. Číňan to celé zaklincoval starými fotkami prešovských skautov, resp.skautiek. Aj keď odvtedy ubehlo 50-60rokov veľmi sa ten náš scouting nezmenil.

Navonok. A niektoré ich táborové stavby boli zaujímavou inšpiráciou.

Sobotu spestril výlet do Slovenského raja. Kvôli malému počtu účastníkov sme mali luxusnú jazdu busom, každý na vlastnej dvojsedačke. Raj zahalený v hmle, kľzké rebriky a úchvatné skaly.

Na Kláštorisku sme presondovali kartuziánsky kláštor a vieter presondoval nás. Bageto obed a šlo sa dole. Po ceste sme sa roztrúsili na viacero skupiniek a tak sa čakacou stanicou stala blízka reštaurácia s troma mačkami na priedomí a horúcou čokoládou na stole.

Sýty rover je spokojný rover :) Môj osobný záver na tejto akcii bol preto viac ako spokojný. Sobotu večer sa pieklo a smažilo mäsko, pripravovala sa spoločne večera. Každý prispel svojou rukou k dielu a

chata nám tak voňala marinovaným dymom a usmievala sa spokojnými rovermi.

Potrebujeme takéto stretnutia. Kde sa rozprávame, zažívame sa navzájom a tak zisťujeme, že nie sme sami. Keď vidím, ako ostatní nezištne makajú, stále a stále, ako hýria energiou a nádejou, povzbudilo ma to nielen na duši, ale aj na mysli. Už sa teším na ďalšiu Petrolejku!

Terézia Hrabčáková - Ihlička



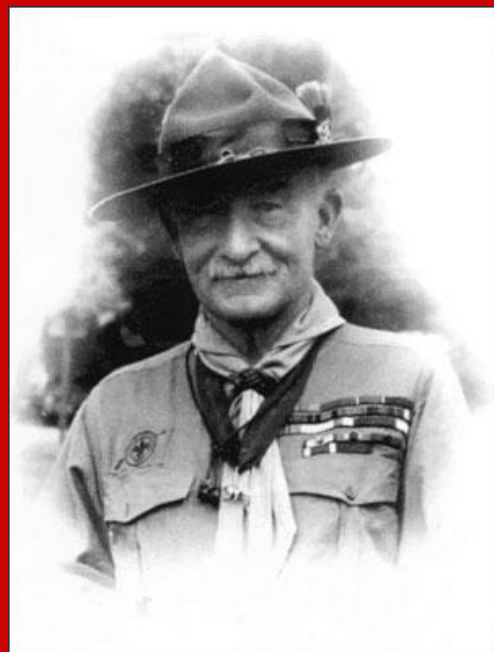
MYŠLIENKA

„Každý deň tvojho života sprav niečo dobré. Nielen pre priateľov, ale aj pre cudzích ľudí, ba dokonca aj pre tvojich nepriateľov.“

„Priateľstvo je ako bumerang; svoje priateľstvo zveruješ druhému, a potom stále viacerým. A aj oni ti na oplátku dávajú priateľstvo svoje.“

„Rob druhých šťastnými a sám budeš šťastný. A tým, že takto budeš robiť, naplníš Božiu vôľu s tebou.“

Robert Baden - Powell



Quo vadis oldskauting?

V minulom čísle Oblastníka bol zverejnený článok br. Vojta z KDSaS o podujatí v Nolčove. Zmieňuje sa aj o prioritách rady. Taktne pomlchal, že snahou celoslovenskej rady kruhu oldskautov (teraz pod označením Kruh dospelých skautov a skautiek) je zastrešiť pod svoju pôsobnosť všetkých dospelých v SLSK. Nahradiť tak bývalú Radu pre dospelých (teraz radu pre vzdelávanie), ktorú vedie člen náčelníctva.

Aká je situácia v našej oblasti? Podľa zákona sa stávame dospelými dosiahnutím veku 18 rokov. Dospelým je takmer každý činovník, prevažná väčšina členov roverských oddielov, oddielov rodinného skautingu a nakoniec „klasických“ oldskautov. Vynechám činovníkov, ktorí sa sami s kruhom oldskautov (oldskautiek) nestotožňujú. V oblasti, vo 112.zbore Prešov – Sekčov a 49.zbore Prešov fungujú oddiely rodinného skautingu.

Sú to naši mladí dospelí členovia, ktorí v detstve prešli skautingom a teraz aj so svojimi životnými partnermi (neraz sú to „skautské“ manželstvá) a deťmi predškolského veku pokračujú v činnosti. Pokiaľ poznám situáciu, pociťujú príslušnosť k svojmu zboru, ale nie ku kruhu DSaS. Podobná situácia je aj u roverských oddielov. Napr. roverský oddiel Dzivé kone (49.zbor) žije aktívnym skautským životom. Značná časť členov oddielu má niečo nad 30 rokov, teda aj podľa našich kritérií sú už v oldskautskom veku. Pokiaľ ich chcete k „smrti uraziť“ – povedzte im že sú oldskautmi....

A čo oddiely oldskautov? V roku 2007 vznikol oddiel OS pri 126. zbore prof. Hlaváča v Hermanovcach. Vznik oddielu je výnimočný, netvorí ho oldskauti z minulých období, ale dospelí, ktorí za mladi skautmi neboli. V obci už dlhé roky funguje turistický oddiel, ktorého sú členmi. V roku 2004 vznikol v obci skautský zbor, do ktorého sa prihlásili ich deti. Potom ako zdatní turisti pomáhali pri zabezpečovaní skautských akcií, či táborov. Nakoniec v zbore založili oddiel oldskautov. Pre zbor a často aj pre oblasť sú užitoční. Žiaľ, je to jediný oddiel OS v celej oblasti. Od klasických oldskautov sa odlišujú aj vekom. Na rozdiel od nich majú prevažne asi o dvadsať - tridsať rokov menej.

Klasický klub oldskautov (skauti a skautky z období 1. ČSR, po r. 1945 a rokov 1968-70) je registrovaný v 49. zbore Geronimo Prešov. Oddiel je pasívny, života zboru sa nezúčastňuje a stratil s ním kontakt. Je otázne, či takáto formálna registrácia má zmysel. Väčšina oldskautov a oldskautiek vo Východoslovenskej oblasti v súčasnosti nie je v Slovenskom skautingu vôbec registrovaná.

Napriek tomu, že v minulosti, hlavne pri jeho obnove venovali všetky svoje sily, schopnosti, svoj voľný čas (aj na úkor rodiny) a neraz i svoje finančné prostriedky. Namiesto toho, aby sme im boli vďační že môžeme existovať a skautovať, zomierajú úplne zabudnutí, skautská verejnosť ani netuší, že žili a koľko toho pre skauting urobili. Len veľmi malá časť oldskautov, či oldskautiek je v zboroch registrovaná pri niektorom oddiele mládeže.

Nič pozitívneho pre východoslovenský oldskauting neprinieslo ani založenie celoslovenskej rady OS. Rada síce už trikrát zmenila názov, na jej podstate sa ale nič nemení. Veľká časť členskej základne ju vníma ako radikálnych konzervatívcoch reprezentujúcich obdobie rokov 1945 – 1949 s vekovým priemerom jej členov nad 70 rokov. V rade KDSaS je síce zastúpenie aj z našej oblasti, na podpore oldskautingu sa to prakticky ale neprejavilo. Ich aktivity smerujú nesprávnym smerom, nie na podchytenie oldskautov a oldskautiek.

Nedarí sa osloviť generáciu z rokov 1968 – 1970 a strácajú kontakt aj so svojimi rovesníkmi. Ako potom chcú získať, osloviť a čo ponúknuť mladým dospelým činovníkom, roverom- tridsiatnikom, či členom oddielov rodinného skautingu? Rada kruhu realizuje svoje rokovania v rôznych regiónoch, niekoľkokrát sa uskutočnilo aj na východe Slovenska.

Rieši síce „vysokú skautskú politiku“, nenadväzuje ale v regióne kontakt s radovými oldskautmi, činovníkmi, či mladšími dospelými, aby vypočula aj „hlas ľudu“.

Vo východoslovenskej oblasti Kruh DSaS pre oldskautov/oldskautky nerobí nič. Nesnaží sa spracovať metodiku a program aktívneho využitia voľného času skautov (skautiek) - seniorov. Prečo, keď v iných organizáciach to ide? Nie je schopný v regióne osloviť bývalých členov, ktorí v minulosti pre skauting obetovali mnoho svojho elánu a energie, bol zmyslom ich života. Teraz sú neregistrovaní, zabudnutí, nepotrební. Kto by ich mal podchytiť a z času na čas pre nich zorganizovať spoločné podujatie? Azda činovníci ktorí vedú mládež? Na čo je potom Kruh DSaS? Je paradoxné, že činovníčku z nášho regiónu navrhujú na udelenie radu Strieborného trojlíska oldskautky z Bratislavy, východoslovenské vedenie OS ju ani nepozná.

Určite pozitívom sú podujatia organizované celoslovenskou radou KDSaS (stretnutia oldskautov Slovenska – Česka - Poľska, celoslovenské stretnutie v Nolčove). Tých sa zvyčajne z našej oblasti zúčastňujú iba funkcionári KDSaS (u tých to má byť povinnosť), nie však radoví členovia. Dôvody:

- motivácia oldskautskej členskej základne
- zdravotný stav staršej generácie (z obdobia rokov 1945 – 49)
- finančné zaťaženie (nízke dôchodky) u mladších (napr. z rokov 1968-70) cestovné náklady
- u oldskautov pracovne činných aj povinnosti v zamestnaní (potreba obetovať dni z dovolenky), prípadne rodinné povinnosti

Najdôležitejšia je motivácia. Tej niet. Ak ich KDSaS nedokáže osloviť, potom nevidia dôvod, aby prekonali ostatné prekážky (čas, financie, zdravotný stav). Potreba je pracovať so skautmi (skautkami) seniormi lokálne v regiónoch, oblastiach, aby činnosť

kruhu bola prístupná širokej oldskautskej členskej základni a eliminovala dôvody ich pasivity. Východniari skôr docestujú na oblastnú chatu Kanné, ktorá je v regióne, ako do Bolešova, či Varšavy.

Medzinárodné, či celoslovenské podujatia by mali byť už iba „vrcholom ľadovca“. Pravda, ak budú správne namotivovaní.

Jozef Mikloš - Mufi

AKCIA

16 ročná tradícia pokračuje



Niekoľkotýždňové prípravy vrcholia. Deň "D" sa môže začať. Spolupráca rady KDSS s vedením 117. zboru a so starostom obce Horné Srnie by mala priniesť svoje ovocie. 16. Medzinárodné Trojstretnutie oldskautov Poľska, Česka a Slovenska začína.

Rada Kruhu dospelých skautov a skautiek mala tohto roku veľkú úlohu. Usporiadať tradičné Trojstretnutie. Tohto roku to je už 16tý krát. Výber miesta padol na Biele Karpaty v Trenčianskom kraji, chata Gilianka pri Bolešove. Malo to svoj význam. Jednak bola blízko skautská základňa 117.zboru na Vlári, v Hornom Srní a Nemšovej roveri zboru a tiež pomerne dobrá dostupnosť pre všetkých účastníkov. Zavážilo aj krásne prostredie okolia chaty.

Už vo štvrtok 13.9.sa v podvečer začali schádzať účastníci stretnutia. Po večeri bol program, ktorým sa prezentovali jednotlivé výpravy. Z českého Junáka to bol náčelník Kmene dospelých brat Vladimír Stránský – Sása, poľských harcerov predstavila sestra náčelní Teresa Tarnowska - Dudek, Gildu Slovenska zastupovala sestra Oľga Slivková a KDSS jej predseda Vlado Janečka – Bobor. Z Poľska prišla aj družina mladých harcerov.

V piatok ráno bolo oficiálne zahájenie so vztýčením štátnych vlajok a vlajky EÚ. Ďalej pokračoval program zájazdom do kúpeľov Trenčianske Teplice, kláštora na Skalke, Trenčína a Trenčianskeho hradu .

Zastavili sme sa aj v múzeu topografie v Nemšovej. Po večeri bol zábavný program pri reprodukovanej hudbe.

Tretí deň bol v znamení športových a skautských aktivít a workshopov. Presunuli sme sa do Horného Srnia na Vláru, kde prebiehal program. Bola škoda, že sa nedala využiť skautská základňa 117.zboru lebo veľká voda zobrala provizórnu lávku. Aj tak nám bolo na športovisku pri hrách a súťažiach dobre. Prišla ešte početná skupina dospelých skautov z Moravy, zo Štítnej a Brumova-Bylnice, ktorí aj pomáhali s programom. Spolu nás tam bolo viac ako 70.

Po obede, ktorý sme mali v Hornom Srní, k nám prehovoril aj starosta obce pán Húserka. Navštívili sme tiež expozíciu histórie obce. Pokračovanie aktivít bolo pre zmenu pri chate Gilianka. Prišiel aj hosť brat Ondrej Török zo ZSMN, ktorý v rámci programu prezentoval Stredoeurópsku Mariánsku cestu. Po výdatnej večeri, ktorú nám v prírode pripravil brat Kuna-Zviera, sme sa zúčastnili svätej omše. Túto celebraval tiež brat Zviera.



Večer už nás čakal slávnostný táborový oheň. Po príhovoroch boli vzájomne odovzdané

pamätné darčeky a nasledovala voľná zábava, scény, pesničky. Veľmi dobre nás zabávala aj country kapela oldskautov z Brumova.

Nedeľa sa niesla v znamení pracovných rokovaní jednotlivých delegácií a napokon spoločného vyhodnotenia podujatia. Výsledkom bolo spracovanie záverečného protokolu, ktorý vyhodnotil akciu ako veľmi vydarenú a dôležitú pre ďalšiu spoluprácu.



16. trojstretnutie skončilo. Ukázalo nám starším, ale hlavne tým mladším skautom, ako má vyzeráť medzinárodná spolupráca, medzinárodné stretnutie skautov. Mohlo by byť príkladom pre tých, ktorí sa na takúto akciu chystajú alebo o nej zatiaľ nechcú ani počuť.

Stretnutie dokázalo, že naši mladší skauti či roveri a roverky vedú s dospelými spolupracovať i zabaviť sa. Akcia tiež dokázala, že dobrou spoluprácou s inštitúciami sa dajú riešiť aj problémy s finančným či materiálnym zabezpečením. Tak dovidenia na 17. Trojstretnutí OS v Českej republike.

Vlado Janečka – Bobor
predseda KDSS
foto: archív KDSS

Z oldskautskej kroniky

V predvečer vigílie sviatku sv. Alžbety, v sobotu 17. novembra 2012, sa na fare v Dolnej Súči stretli oldskauti, ktorých náčelníctvo SLSK poverilo spracovaním príručky pre oldskautov Sprievodca celoživotnou skautskou cestou pre dospelých. Miestny pán farár, náš brat Jozef Kuna všetkých bratov a starých priateľov, srdečne privítal a bol naozaj dobrým a pozorným hosťom, veď v obci sa slávil hody – výročie posviacky farského kostola sv. Alžbety.

Rokovanie pracovnej skupiny otvoril predseda rady Kruhu dospelých skautov a skautiek SLSK brat Vladimír Janečka – Bobor a oboznámil prítomných s programom, náplňou a cieľmi rokovania. Prítomní minútu ticha vzdali česť zosnulým bratom: Václav Rubeš - Akela, Miloš Navrátil – Kim a Štefan Laitner.

Písomným podkladom pre rokovanie bol kompilát predbežných návrhov na zameranie a obsah príručky, ktorý predložili bratia Jurecký, Alah, Bobor a Uzlík.

Vedením autorského kolektívu bol poverený brat Ján Pokorný – Johany, ktorý sa potom ujal ďalšieho vedenia rokovania. V širokej rozprave potom prítomní analyzovali úlohy súvisiace s vytvorením príručky a jej obsahom, rozdelili si konkrétne úlohy, pričom k nosným bodom č. 7 (Skauting v celoživotnej perspektíve), č.10 (Oldskautský život a činnosť) a č. 11 (Životné príbehy) by sa mali vyjadriť všetci účastníci.

Bolo dohodnuté, že br. Bobor pošle všetkým cez internet českú publikáciu Oldskautom na cestu, adresár účastníkov, Štatút Dospelých skautov a skautiek Slovenského skautingu a ďalšie vhodné materiály.

Prítomní sa dohodli na vytvorení internetovej stránky oldskautov, pričom br. Uzlík vyjadril ochotu zabezpečiť ju.

V pláne pre nasledujúci rok 2013 sú podľa informácie br.Bobra nasledujúce podujatia:

- dve rokovania pracovnej skupiny pre vytvorenie predmetnej publikácie,

- kurz varenia, pravdepodobne v máji 2013,

- 2. stretnutie Kruhu dospelých skautov a skautiek

- 17. Trojstretnutie CS-PL-SK oldskautov, pravdepodobne 16.5.2013



Po vyčerpaní programu br. Bobor poďakoval prítomným za aktívnu účasť. Potom ešte nasledovalo záverečné fotografovanie pred budovou fary, srdečné lúčenie a odchod domov.

Vojto Tóth
foto: archív KDSS

STORY

O bohatstve

Raz sa rozhodol boháč zobrať svojho syna na dedinu, aby mu ukázal, ako biedne môžu žiť ľudia. U biednej farmárskej rodiny strávili na jeden deň a noc.

Keď sa vrátili domov, otec sa opýtal syna, či sa mu páčila cesta.

- Oci, bolo to skvelé! – povedal syn.

- A čo si sa na výlete naučil?

- videl som, že my doma máme jedného psa a oni štyroch.

My máme v sade bazén a oni záliv, z ktorého vidno šíre more. Náš sad je v noci osvetlený lampami a im svietia hviezdy.

Otec z takej odpovede stratil reč a syn ešte dodal:

- Ďakujem Ti, oci, že si mi ukázal, akí môžu byť ľudia bohatí.

(z knihy Bol raz jeden človek..., s.78)



vybrala
Zuzana Ďurišová - Zuzu

Skauting do života

Dňa 15. novembra 2012 v Martine zasadala komisia Veliteľa síl výcviku a podpory Ozbrojených síl SR pre výber najlepšieho vojaka z hodnotného mužstva a najlepšieho poddôstojníka síl výcviku a podpory (SVaP). Komisia po dôkladnom zhodnotení základných a doplnkových kritérií a po vykonaní pohovorov z jednotlivými kandidátmi nakoniec jednohlasne rozhodla o víťazoch.



foto: archív autora

Peter Cmar - Rayen

Najlepším vojakom SVaP za výcvikový rok 2012 z hodnotného zboru mužstva sa stal desiatnik Peter CMAR z Dopravného práporu Hlohovec. Toľko asi z oficiálnych údajov.

Po presvedčení mojich nadriadených som sa rozhodol prihlásiť do tejto súťaže. Kde sa vyhodnocuje viacero kritérií, ako je úroveň fyzickej a psychickej zdatnosti, ale berie sa do úvahy aj účasť na zahraničnej misii a jazyková úroveň. Rozhodujúci bol aj prístup k práci a záujem robiť čosi prospešné aj mimo pracovnej doby.

Tu mi dosť pomohlo to, že som skaut, a tak môžem povedať, že to čo ma naučili moji vodcovia som zúročil aj v práci.

Takýmto spôsob som reprezentoval skauting a som rád, že skauting sa stal mojím životným štýlom, ktorý ma drží už dlhých 14 rokov.

Takto som obhájil a potvrdil svoju skautskú prezývku, ktorú som dostal podľa filmu „Zachráňte vojaka Ryana.“ Vtedy to bolo len oblečenie, ktoré sa časom zmenilo na moju budúcu profesiu, ktorú robím tak ako skauting, teda najlepšie ako viem. Týmto chcem motivovať aj iných skautov nech nikdy, ani keď začnú kdekoľvek pracovať nezabudli na skauting a skautské ideály.

Rudolfovo veselé okienko

- Smiem prosieť?
- S deckom netancujem.
- Pardón nevedel som, že ste tehotná!

Test na prijímačkách pre policajných kandidátov:

Do oceľovej krabice s otvormi rôznych tvarov (kruh, štvorec, ovál, trojuholník) zasunúť telesá zodpovedajúcich tvarov.

Výsledok testu: Prijatí sú všetci. Dvaja pre nadpriemernú inteligenciu, desiat pre neobyčajú silu.

Ako vyzerá inteligentný človek v Amerike?
Ako turista.

Jeden mladý muž hovoril:

- Chcem byť veľkým spisovateľom.

Pýtali sa ho:

- A čo pre teba znamená veľký?

Odpovedal:

- To znamená, že chcem písať niečo, čo bude čítať celý svet, niečo, čo prinúti ľudí jednať emocionálne, niečo, čo ich prinúti jačať, kričať, šaliať a revať od zlosti, zúfalstva a bolesti!

A teraz pracuje pre Microsoft a píše chybové hlášky.

Príde malý Ferko s kamarátom Jožkom za svojou 90 ročnou babičkou:

"Baaabiiii, a ty môžeš mať deti?"

Babička s úsmevom:

"Nie Ferko, ja predsa nemôžem mať deti."

Ferko sa otočí na Jožka a zvolá:

"No vidíš, hovoril som ti, že babka je samec!"

Medzi študentmi na internáte:

-Počuj, čo keby sme začali chovať prasa ??

-Čo ti šibe ?! A čo ten smrad a špina ?

-Neboj, však si zvykne...

Pýta sa manžel manželky:

- „Miláčik, prosím ťa, môžem sa pozerat' na televízor?“

- „Môžeš, ale nezapínaj ho!“



Do obchodu príde nahnevaná blondína a kričí.

- Včera som si u vás kúpila štyri tužkové baterky. Vymeňte mi ich.

- Prečo? Nie sú dobré?

- Nie sú. Vôbec nepíšu...

Hovorí vnučka babke:

- Babka, vieš akého mám ja dobrého ženícha? Nepije, nefajčí, nefetuje, nedroguje, no je skvelý.

Babka:

- Hej? To si neber, to je akési choré!

Jeleň Rudolf

Na konci, ale ešte stále pred cieľom...

Keď som v septembri 2010 dostal správu, že Duchovnej rade SLSK sa podarilo uspieť s projektom duchovného centra na chate Kanné u Nadácie **RENOVABIS**, bol nesmiernie potešený, pretože už som to mal pred očami, ako super by za tie peniaze mohla naša oblasť chata vyzeráť. Od vtedy uplynul nejaký ten rok, konkrétne dva a sme na konci. Na konci s čerpaním poskytnutých finančných prostriedkov, aj keď do cieľa ešte nejaký ten krôčik ostáva. Ono podieľať sa na takomto veľkom projekte vás čo to naučí, napr. :

- postaviť nanovo je jednoduchšie ako rekonštruovať,
- 52 víkendov do roka je málo,
- nikto vám nevie dať toľko, koľko vám skauti vedľa sľúbiť...

Za tie dva roky prešla chata mnohými úpravami, boli to roky s doposiaľ najväčším progresom, ktorý posunul chatu o úroveň vyššie. Medzi najdôležitejšie vylepšenia, aby som vás nenudil sprievodnými drobnosťami rekonštrukčného procesu, patrí: nová krbovo-kachľová pec v spoločenskej miestnosti spolu s teplovzdušným rozvodom do podkrovia, nový strop a drevený obklad spoločenskej miestnosti, prepojenie spodnej časti chaty a podkrovia schodmi, no a samozrejme zbudovanie zatepleného podkrovia. V ňom teraz nájdete dve obytné izby pre cca. 15 – 20 ľudí a prepájaciu miestnosť na posedenie a debaty. Aby som bol úprimný, je potrebné ich ešte zariadiť, aby celkový komfort bol ešte príjemnejší. Ale inak sa už v nich dá v pohode fungovať.

Peniaze sa žiaľ minuli a napriek tomu ešte nie sme úplne v cieľi. Ako som už uviedol a zároveň týmto dávam podnet na prehodnotenie počtu víkendov počas roka, ostalo ešte zopár prác, ktoré bude potrebné dokončiť v priebehu budúceho roka. Na väčšinu z nich už materiál a komponenty oblasť zakúpené má, nedostatkovým tovarom však je čas.



Do skupiny „treba zrobiť“ patrí:

- oprava podhládov strechy na chate spolu s odkvapovými rímsami,
- obloženie vonkajších štítov strechy dreveným obkladom,
- zábradlie na schodisko a osadenie dverí do podkrovia,
- prebrúsenie a nalakovanie drevenej podlahy v spoločenskej miestnosti, ktorá si to počas rekonštrukcie odniesla, a hlavne
- montáž fotovoltického systému na strechu.

Áno, čítate dobre. Azda najfuturistickejším prvkom na chate bude fotovoltický systém, prostredníctvom ktorého sa bude riešiť osvetlenie chaty. Už nebudete musieť so sebou ťahať zapáchajúce bandasky s benzínom, už vás nebude rušiť hluk vrčiacej elektrocentrály. Svetlo bude pochádzať z energie slnka. Pravda bude to stačiť len na svietenie a v lete ešte na nabitie notebooku, mobilu či dataprojektor. V prípade väčších odberov sa bez centrál ešte nezaobídeme. Už aby „prišlo jaro“ a môžeme sa pustiť do montáže.

Záverom mi dovoľte ešte jednu poznámku. Za tie dva roky som sa naučil ešte jednu vec. Dobrých ľudí ešte na tomto svete jest ... Preto mi neostáva nič iné, aby som sa aj touto cestou poďakoval všetkým tým skautom, skautkám a neskautom, ktorí bez nároku na odmenu, vo svojom voľnom čase prišli a pomohli.

Taktiež by som sa rád poďakoval všetkým obchodným spoločnostiam a podnikateľom, ktorí pre dobro veci nám poskytli veci s veľkou zľavou alebo dokonca zadarmo a bez pomoci ktorých by tie získané peniaze nestačili už oveľa, oveľa skôr. Za mnohých by som teda spomenul: **KerkoTherm Košice, f. Kobok** – výroba krbových vložiek, **p. Jakabčín** – ktorý nám postavil krb, **Woodcote Prešov** – vďaka ktorej je v podkroví teplo, **p. Lazorik** – stolár, f. Neosolar s.r.o Jihlava – ktorá nám dodala svetlo ☐ a samozrejme p. Straka z firmy **Ekonfence Prešov**, vďaka ktorej môžete chodiť po schodoch a **p. Glankovič**, ktorý nám nemal problém robiť nám „prevozcu“ materiálu.

Takže ešte neodkladajte montérky, nejaký ten víkend ich ešte budeme potrebovať. Zároveň vám prajem čo najspokojnejšie užívanie si chaty Kanné a mám len jedno jediné pranie. Dávajme si na ňu pozor, nech nám slúži čo najdlhšie.

Martin Kovalik – Tammy

foto: Pončo

NCN 2012 – Nauč se, čo nevíš

Česká akcia pre skautov a roverov vo Fryštáku pri Zlíne. Aby sa stretli, vymenili si nápady, na starosti našli riešenia, zahrli nové hry a zažili nečakané na fryštáckej chate Eliška. Neobmedzené vekom. NCN 2012 sa nieslo v duchu životného príbehu brata Lobina.

Za splnením snov občas musíte vycestovať...úplne sám, do neznáma, len so strachom v ruksaku...Potom zostane príjemne prekvapený, keď sa vám splní tajný sen, stretnete milých ľudí a ešte sa aj niečo naučíte. Cesta je poznanie.

Akosi to po mailovej dohadovačkách skončilo na tom, že na NCN som šla sama, len s mojim ruksakom a čiernou ofcou. Po hodinách a celom Slovensku v Student Agency ma v Zlíne vyzdvihlo auto organizátorov. Eliška vlastne nie je chata. Je to celé chatové skautské stredisko s centrálnou chatou Eliška, v ktorej je spoločenská miestnosť. Snáď aj Kanné bude raz také veľkolepé. Vstupná brána s ľaliou, námestíčkom so stožiarom, ktoré z jednej strany lemujú malé chatičky, z druhej poschodová budova s kuchyňou, sklados, spálňou na poschodí a Eliškou. Nesmiem zabudnúť na umyvárky, latríny s nočným elektrickým osvetlením, drevárňou, ohniskom s kreslom a lavicami.



Prvý večer sa len zliezali účastníci. Väčšinu času sme aj tak venovali rozpaľovaniu pece v našej spálni. V skorých ranných hodinách, čosi po pol štvrtej, nás Pepo s Davom začali hlučne budiť a vyháňať zo spacákov. Pokrikovali na nás, že taký je osud tých, čo píšú manifesty otvárajú si ústa, nesúhlasia s režimom, musia emigrovať.

Zbaliť si čo potrebujeme a odchod. Pepo ako náš sprievodca nás previedol v rannom šere cez hranicu a nechal nás v lese. Do raňajok sme sa nemohli ukázať v stráženom území okolo Elišky. Spať v novembri v letnom spacáku nebol môj najlepší nápad. Asi preto máme byť vždy pripravení. Ale zvládli sme to všetci.

Účastníkov bolo síce pomenej ako minulé ročníky, ale to program nijak nebrzdilo. Dopoludnia a popoludní sme hrali rôzne hry, ktoré si pripravili účastníci. Vybehali sme sa, zahrli, potrápili aj našu všímavosť a logiku.

Po večery nasledoval podľa mňa zlatý bod akcie - poľná nemocnica vo Vietname a my v nej ako sestričky a lekári. Hangár, ktorý sme si sami postavili, zariadili lôžkami, pieckou, zakúrili. A zrazu to nebola lúka niekde v Čechách ale nemocnica v džungli. Sparky vám cez poľný telefón oznamuje súradnice, kde sa nachádza ďalší zranení a vy vyrážate s nosítkami.

Pacient je z nepriateľského vojska a musí pri ňom stáť stráž. Každých 15 minút musíte kontrolovať hospitalizovaných pacientov, merať tlak, teplotu, podávať lieky.

Za chyby sa platí a v tomto prípade, podobne ako v živote, smrťou pacienta. Našťastie v hre to končí len kopaním hrobu 1x1x hĺbka 30 cm na pochovanie zdravotnej karty pacienta. Hodiny ubiehajú a prival pacientov bol stále rovnaký. Aby toho nebolo málo, nejaký nám privliekol aj epidémiu žltej chípky, tak treba variť liek (želatinu) a podať ju do 15 minút všetkým pacientom aj personálu.

Trochu tvrdé zistenie čo všetko o prvej pomoci neviem. Učenie sa chladnokrvnosti, keď sa pacient chce silou mocou vrátiť do boja, aj keď má popálené obe ruky. O jednej v noci nám zmenili pravidlá hry. Rozdelený do služieb sme do rána udržiavali pri živote len troch pacientov.



Atmosféra Mashu dokonalá. Aj so strachom, špinavými rukami od krvi(kečupu) a nevyspatými kruhmi pod očami.

Náročných 24 hodín skončilo a na programe bola pokojnejšia sobota. Pripravovali sme večerný táborák, zametali okolo chát, či balili našu poľnú nemocnicu. Počas siesty sme sa všetci svorne oddali spánku vo vyhriatej Eliške. S dobitou energiou sme popoludnie venovali jamborackemu bloku. V skupinkách sme si vymýšľali národnosť, jej kultúru, kostým a národnú hru. Vedeli ste, že Klingončania zbierajú po lese obrov? A tí sa najradšej ukrývajú vo výške kolien.

Posledný večer patril sv.omši s bratom Tazom a táboráku. Nikdy som si nemyslela, že budem v novembri sedieť v lese pri ohni. Ale bolo to skutočné a ja som bola hrdá, že tu sedím medzi tými ľuďmi. SKAUTMI. Ktorých sa nebojím nazvať bratmi a sestrami, hoc ich poznám len tri dni.

V nedeľu na stanici v Olomouci som premýšľala. Bála som sa. Strach sa zmenil na silu. Nevedela som. Neistota sa zmenila na overené skúsenosti. Nepoznala som. A už viem, že skauting je všade rovnaký a predsa iný. Lebo to skutočne skautské je v ľuďoch.

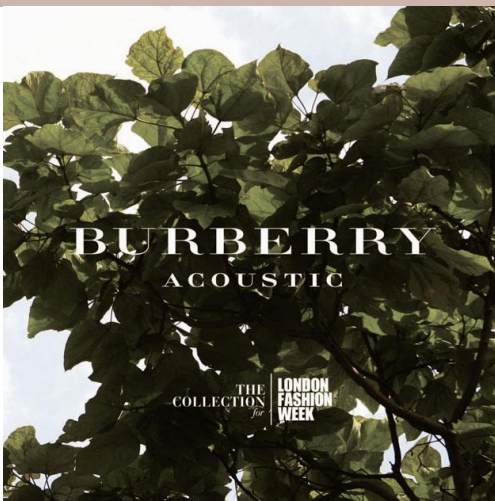
Terézia Hrabčáková – Ihlička
foto: archív autorky

Burberry acoustic, akustický šafl

Nikdy som sa nepovažoval za fanúšika rádiovkej hudby. Komerčnej „pape“, ktorou nás média krmia, som nikdy veľmi neholdoval, a to hlavne čo sa hudby týka. Preto sa stále snažím chytiť každej slamky a odhryznúť si trochu zo sladkého, undergroundovo - alternatívneho koláča, ktorý je pred zrakmi bežných ľudí ukrytý. Dovoľte mi aby som sa s vami o tento jeden –hryz- podelil.

Svetový „portál“ videí youtube nás môže v mnohých oblastiach inšpirovať či inak ovplyvniť. Každý z nás o tom asi vie svoje. Ja som raz pri takomto načerpávaní inšpirácie natrafil na, ako sa vraví, zlatý dúl.

Akustické unplugged sešns ktoré pospájala britská odevná spoločnosť burberry do jedného veľkého projektu mi pomohli spoznať hneď niekoľko desiatok inšpiratívnych, zaujímavých, nemainstreamových kapiel s obrovským potenciálom. Nápad považujem za jednoduchý a efektívny: pospájať malé aj väčšie britské kapely ktoré sa vyhýbajú tradičnej hitovej záruke, teda štyrom akordom a s každou takouto kapelkou nahráť akustické hudobné video na nejakom špeciálnom krásnom mieste, v rôznom časovom období.



Do sveta teda vstúpil projekt ktorý pomohol inšpirovať kopec ľudí. Pomohol spoznať nové, inak málo známe kapely a vypočuť si ich krehkú a hravú hudbu, ktorá isto poteší. V lete, v zime, v jari aj na jeseň, v lese, v parku, na rušnej ulici ba dokonca aj na čínskom múre.

Priniesť ľuďom hudbu tam kde je ticho, priblížiť prírodné krásy Británie aj kúsok sveta a ukázať, aké klenoty sa nachádzajú pod povrchom. Pesimista by povedal: všetko na jedno kopyto. Kdeže! Svieža variácia mladých pekných ľudí, mix hlasov a zlúčenie rôznych, teda aj naozaj málo známych hudobných nástrojov a skvelá kamera ohúri každého vizuálneho skeptika, ktorý má problém dopozerať aj drahý profesionálny klip popovej kapely.

Sám som mal možnosť vidieť a vypočuť si dve kapely ktoré sa zapojili do tohto projektu. Dry the river na Pohode a Wolfgang na Grape ma toto leto presvedčili, že so svetovou hudbou to možno nie je až také zlé, ako to možno na jedno či dve oči pre pesimistu vyzerá.



A teraz mi ostáva už len vám popriať príjemné prežitie vianočných sviatkov v kruhu rodín a vašich drahých. A nezabudnite, keď budete mať plné zuby Last Christmas a vianočných kolied, zadajte key words – Burberry Acoustic - do youtube alebo na facebook, kliknite play, a objavte hudobný poklad.

Matej Král' – Kovi
foto: internet

ukážky:

<http://www.youtube.com/watch?v=o0BeqdxHzfU>

<http://www.youtube.com/watch?v=58BzRheCels>

<http://www.youtube.com/watch?v=zpdpl6UbxPQ>

viac info:

<http://us.burberry.com/store/acoustic/#/acoustic>



GRATULUJEME

V mene celej VSO oblasti gratulujeme a vyprosujeme nášmu oblastnému vodcovi **Veľkému Medveďovi** k jeho jubileu (40) veľa zdravia, lásky, pokoja, pohody, radosti, pokory, trpezlivosti, odvahy, energie v jeho kňazskej i skautskej službe. Nech skrze Tvoje dary a talenty vždy prúdi hojné požehnanie...

skauti & skautky VSO





Pastelke & Rayenovi

k narodeniu dcéry **Kláry**

Zváračke & Xavierovi

k narodeniu dcéry **Rút**

V oboch
prípadoch želáme,
aby slečny rástli
do krásy a boli
požehnaním pre
svoje okolie.



Mestská hala v Lipanoch

29. december 2012 o 19.00 h

Vstupné: 13 €

Do tanca hrá hudobná skupina CARMEN

S noblesou, radosťou a láskou v srdci sa stretávajú ľudia z našej farnosti v kruhu jednej veľkej rodiny

Čaká na Vás skyelá zábava, príjemná atmosféra, bohatá tombola a pekný kultúrny program
Viac informácií: Ján Žilka – 0917 787 955, jan.zilka@scouting.sk

Vydal Slovenský skauting,
Východoslovenská oblastná rada

Termín vydania: DECEMBER 2012
Nepredajné, len pre vnútornú
potrebu. Neprešlo jazykovou
úpravou.

Grafická & textová úprava:
Yan

Bankové spojenie:
Tatrabanka, pobočka Prešov, kód
banky 1100,

č. účtu 266 671 8114, IČO: 37792725

Ak sa Ti toto číslo páčilo, pošli ho ďalej
skautom/kám, ktorý ho ešte nečítali...

Vďaka!